

ga je sokolič dvakrat prav pošteno kavsnil z ostrim kljunom. Nato je odšel pred kočo in in je nesel ujetega ptiča s seboj. Po lestvici se je splazil na streho. Ovil je vrvco okrog močnega, železnega droga, da je trdno držala. Potem pa je prišel nazaj in je stopil kraj Kekca, ki se je venomer čudil. Sokolič je zamahnil s krili in se je zagnal, da bi zbežal. Toda priletel je samo do konca strehe, že ga je potegnila vrvca nazaj. Jezno je zavreščal sokolič in se je zagnal še desetkrat, da bi pobegnil. A vrvca je držala dobro in se ni vdala. Sokolič pa je počenil vrh strehe. Žalostno je stisnil glavo med peruti in je miroval.

»He-he, zdaj boste videle, debeloglavke nevšečne!« se je grohotal Bedanec in si je mel roke. »Nagnal vas bo sokolič, da bo veselje... Samo pridite, pa boste videle. Bedanec bo imel zdaj mir pred vami, in nikoli več ga ne boste plašile... Le pridite, debeloglavke, le pridite!«

Še dolgo se je grohotal Bedanec tam zunaj na trati. Kekec pa se je splazil nazaj v kočo. Stisnil se je tam v temen kot in je gledal mračno predse. Saj je vedel, da ga je zdaj prevaralo zadnje upanje. O, tudi živa sova mu zdaj ne pomore nič več, še manj pa skovikanje, ki je z njim tako lepo strašil Bedanca vsak večer. Glej, tam na strehi sedi zdaj sokolič; a sokoliča se bojé vsi ptiči, še najbolj pa sova. In ni je nič več blizu. In tudi posnemati ne more Kekec sove nič več. Zakaj Bedanec bi takoj spoznal, odkod prihaja tisto skovikanje. In Kekcu bi bilo potem gorje, stokrat bolj gorje kakor zdaj...

Vse to je Kekec zdaj spoznal. Zato pa se je stiskal v kot. Ustna so se mu kar tresla, in krčil je pesti, v svoji veliki jezi jih je krčil. —

Modri Tonček.

*Pušico je lepo
Tonček v dar dobil,
da bi varčevati
zlepa se učil.*

*Pušico imel je
dečko še kater,
a uspehov bilo,
žal, ni še nikjer!*

*Saj le za bonbone
rad je vsak dajal
in piškote sladke
rad je kupoval!*

*Ne tako naš Tonček!
Kar dobil je v dar,
vsak drobiž je vrgel
v pušico vsekdar!*

*Maral za bonbone,
za piškote ni,
vedel je: želodček
z njimi se slabi.*

*Ko je Tončku polna
pušica bila
pa jo je izpraznil
prav do dna, do dna!*

*Z novci modri Tonček
veste, kaj stori?
Ves vesel na »Zvonček«
koj se naročil —*

*Vsi, prav vsi hvalili
Tončka so tedaj;
mladi bralec, tudi
kakor on ravnaj!...*

Janko Leban.